

storie, er det uomtvisteligt, at der er tale om indirekte diskrimination, for der er kun ét formål med det, og det er målrettet mod en minoritet af religiøse kvinder tilhørende et bestemt religiøst mindretal. Det er altså sin sag, når man fra Folketingets side beslutter sig for at lovgive imod et mindretal, som i øvrigt ingen problemer har skabt, og som har brugt sin grundlovssikrede trosfrihed uden at skabe nogen form for problemer for andre. Det er med andre ord ren symbollovgivning, og det har så også ført til, at der er kommet protester fra Advokatsamfundet, fra Danske Advokater, fra Dommerforeningen og fra DJØF, altså en hærskare af de mennesker, som sådan set ikke har interesse i at deltage i den debat, vi ofte fører om værdier og integrationspolitik her i Folketinget, men som har den ene interesse at sørge for, at magtens tredeling bliver holdt i hævd, altså at den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt fungerer uafhængigt af hinanden.

Men fordi vi her i Folketinget i ny og næ kan have en svært ophedet debat på integrationsområdet, har man altså nu valgt at føre debatten ind på den dømmende magts område, på trods af at man sådan set uden nogen form for klager hidtil har løst opgaven til og med kryds og slange ved domstolene. Derfor må man spørge sig selv, hvad det er, der gør, at en borgerlig regering, der normalt påstår at kere sig om samfundets grundlæggende værdier, nu føler, det er nødvendigt at træde så fundamentale retsstatsprincipper under føde.

Hvad værre er: Det er jo helt uklart, hvad der sker med denne lovgivning, for det er jo populisme sat på paragraffer. De symboler og den påklædning, som man forbyder, er i almindelighed egnet til at blive opfattet af andre som udtryk for et politisk eller religiøst synspunkt eller tilhørsforhold, og det er jo mageløst. Nu lovgiver man ikke specifikt, men siger, at hvis noget er egnet til at blive opfattet af andre som noget bestemt – og det må man jo forvente kan ændre sig over tid – skal domstolene altså løbende afholde meningsmålinger for at holde sig ajour med, hvad der af et flertal af befolkningen er egnet til at blive opfattet som udtryk for noget bestemt.

Jeg har flere gange brugt eksemplet med det såkaldte palæstinensertørklæde. Dengang det kom frem, blev det betragtet som et udtryk for støtte til palæstinenserne kamp i Israel, men i dag er det et modefænomen, der bruges af unge mennesker, som givetvis ikke aner, hvor det kommer fra, og er det egnet til i almindelighed

at blive opfattet som et politisk symbol eller som et udtryk for, at man har sans for den nyeste mode? Det er der ingen der ved, og justitsministeren kan heller ikke tage stilling til det, fordi det nu er lagt over til domstolene. De domstole, der ikke har bedt om denne lovgivning, skal altså nu administrere den og fortolke den uden nogen form for hjælp fra regeringen og fra det flertal, der gennemfører den.

Derfor må vi sige, at det er godt, at denne sag sådan set er ført til ende nu, så Folketinget kan begynde at beskæftige sig med egentlige problemer. Men det er altså sølle, når populismen stiger til sådanne højder, at man griber ind på den dømmende magts område, hvor der ingen problemer er, og gør det stik imod enhver sagkundskab. Faktisk har en ekspert, Retsudvalget selv har indkaldt, givet direkte besked om, at lovforslaget er indirekte diskrimination.

Hvis nogen skulle være i tvivl: Det Radikale Venstre er imod lovforslaget.

Kl. 09:23

Anden næstformand (Søren Espersen):

Der er lige et par korte bemærkninger. Den første er fra fru Marlene Harpsøe.

Kl. 09:23

Marlene Harpsøe (DF):

Hr. Morten Østergaard siger, at der ikke er noget problem, men vi i Dansk Folkeparti har klart den fuldstændig modsatte opfattelse.

Hvis man ser tilbage på historien, så var det jo sådan, at Domstolsstyrelsen skabte det problem, fordi de indstillede, at muslimske dommere skulle kunne bære hovedtørklæde. Det mener vi i Dansk Folkeparti var et skråplan uden lige, og derfor har vi selvfølgelig også i Folketinget en politisk pligt til at gribe ind over for den slags.

Domstolsstyrelsen burde have håndhævet neutraliteten. Det var i øvrigt noget, jeg troede Det Radikale Venstre gik meget op i i forbindelse med domstolene og retssikkerheden, som selvfølgelig skulle være i top. Men retssikkerheden kommer da også ud på et skråplan, når man som borger måske har en sag for retten, for der skal man ikke sidde og forholde sig til, om en dommer har tørklæde på eller har en T-shirt på, hvor der står: Jeg stemmer på Det Radikale Venstre.

Det duer simpelt hen ikke. Hvis vi vil bevare vores retssystem – hvilket jeg i øvrigt troede at Det Radikale Venstre var fortalere for – så er det et skråplan, som Det Radikale Venstre er ude på.